

SCRISOARE

**DESPRE
NECESITATEA
FORMĂRII**

Álvaro del Portillo
1 august 1985

SCRISOARE DESPRE NECESITATEA FORMĂRII ¹

Álvaro del Portillo, 1-VIII-1985

Preaiubiților: fie ca Isus să-mi păzească fiicele și fiii!

V-am vorbit în ultima mea scrisoare despre darul divin al vocației, pe care trebuie să-l prețuim cu delicatețea unor îndrăgostiți. Îngăduiți-mi ca astăzi să continui aceeași temă, desprinzând noi reflexii din această lumină supranaturală care însuflețește întreaga noastră viață.

De curând s-au împlinit cincizeci de ani de la vocația mea la Lucrare și îmi revin în minte amănunte din acele prime momente ale vieții mele în Casă. V-am povestit că, pentru a-mi da formarea de bază a Lucrării Sfântului Rafael — pe care nu o promisem înainte —, Fondatorul nostru nu a ezitat să înceapă un curs doar pentru mine, deși în acea perioadă era foarte aproape de epuizare, după o muncă extrem de intensă de-a lungul întregului an. Nu și-a îngăduit odihnă pentru a-i oferi hrana spirituală unui fiu al său, abia născut la viața Lucrării. Ne-a învățat astfel — de-a lungul întregii sale vieți — că formarea este o sarcină de cea mai mare importanță, pentru ca vocațiile pe care Dumnezeu ni le trimite cu atâta belșug să prindă rădăcini și să ajungă la deplina lor maturitate.

Toți trebuie să vă străduiți să aveți grijă de frații voștri, în mod deosebit de cei care sunt *quasi modo geniti infantes*², asemenea unor prunci abia născuți, pentru că tocmai au cerut admiterea în Opus Dei sau aspiră să o ceară într-o zi nu prea îndepărtată. Fiicele și fiii mei: dacă, pentru a ajuta un suflet care se apropie de Lucrare, trebuie să fim dispuși la orice sacrificiu personal, gândiți-vă ce va trebui să facem pentru acele persoane care au bătut la ușa casei noastre, mișcate de har și de dorința, atât de nobilă și supranaturală, de a se dăruia slujirii lui Dumnezeu în Opus Dei.

Dar să nu credeți că aceasta este o sarcină exclusivă a directorilor și a celor cărora le-a fost încredințată grija formării inițiale. Toți trebuie să simțim această responsabilitate, pentru că Lucrarea este stâna lui Cristos — astfel ne-a învățat Părintele nostru —, în care toți, „pe lângă faptul că suntem oi ale acestei turme, într-un fel suntem și păstori ai acestor oi, păstori buni. Pentru că, dacă am fost chemați din Iubirea lui Dumnezeu și avem obligația de a răspunde, avem și datoria, nu mai puțin puternică, de a conduce, de a contribui la sfîntirea și perseverența fraților noștri”³.

¹ Fericitul Álvaro del Portillo, Scrisoare din 1-VIII-1985, în *Cartas de familia*, vol. 1 (AGP, biblioteca, P.17) .

² 1 Pt 2,2.

³ Sfântul Josemaría, Însemnări din predicarea sa, în *Crónica* 1969, p. 489 (AGP, Biblioteca, P.01).

A fi în același timp oaie și păstor constituie una dintre trăsăturile caracteristice ale spiritului nostru, pe care trebuie să-l păstrăm și să-l transmitem în toată integritatea sa. Să cerem acest har Preasfintei Fecioare, când o vom invoca prin rugăciunea: *Cor Mariae dulcissimum, iter serva tutum!*, reinnoind consacrarea Lucrării către Prea Dulcea și Neprihănită Ei Inimă.

Pentru a fi o oaie bună din această turmă a lui Cristos, este necesar să ne străduim să primim cu docilitate și recunoștință formarea care ne este oferită cu atâta belșug în Lucrare. Numai într-un pământ îmbibat de umilință și sinceritate, udat de harul dumnezeiesc, sămânța vocației se dezvoltă și ajunge la deplina maturitate. De aceea, corectarea fraternă, confidența, Cercurile și celelalte mijloace de formare sunt indispensabile pentru a persevera pe drumul nostru. Străduiți-vă în fiecare zi cu mai multă râvnă să le asimilați, fiicele și fiii mei, punând din partea voastră tot interesul, pentru ca Duhul Sfânt să-Și poată împlini lucrarea fără piedici. V-ați gândit la această realitate impresionantă?: Sfințitorul, Cel care ne vorbește și ne inspiră, o face prin aceste mijloace. Cât de bine se înțelege prioritatea pe care sfântul nostru Fondator le-o acorda, convins fiind că ceea ce ni se spune — fiecareia, fiecareia! — este cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca noi să-l facem viața vieții noastre!

Aceasta este principala sarcină care ne revine fiecareia în lucrarea propriei sfințiri: să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze în sufletul nostru, deschizându-ne pe deplin inima în confidență, supunând propria judecată, luptând cu generozitate și cu adevărat pentru a ne însuși sfaturile care ne parvin prin mijloacele de formare personală și de formare colectivă. Examinează acum, fiica mea, fiul meu, care este atitudinea ta — în fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare lună, în fiecare an — față de acea formare care — o știm foarte bine — „nu se termină niciodată”, pentru că atâta timp cât trăim pe pământ, suntem pe drum și, prin urmare, avem nevoie de îndrumare și de încurajare. Întreabă-te: merg în fiecare săptămână la Cerc și la convorbirea frățească cu foamea de a-mi identifica spiritul cu cel al Lucrării? Știu să-mi stabilesc câteva obiective — puține — în care să-mi concentrez lupta în acele zile? Îi cer Domnului ajutor pentru a le îndeplini?

Lucrarea este o Mamă bună care își cheltuiește toate energiile pentru a le asigura fiilor săi formarea necesară, pentru ca noi să fim fideli chemării specifice pe care Dumnezeu ne-a adresat-o. Din partea voastră, fiicele și fiii mei, trebuie să existe cea mai deplină răspundere, inclusiv atunci când vine momentul să participați la acele mijloace de formare — cursul de retragere, întâlnirile anuale de formare — care, cerând mai mult timp și mai multă dăruire, presupun să ne desprindem pentru câteva zile de ocupațiile obișnuite. De aceea, când vă gândiți la planurile voastre profesionale, familiale etc., considerați că — între celelalte îndatoriri — formarea voastră ocupă un loc de cea mai mare importanță. Întrebați-vă: țin seama de exigențele formării atunci când îmi planific o perioadă de vacanță sau de odihnă? Știu să renunț cu bucurie la preferințele mele, pentru a ușura munca celor care îmi oferă mijloacele de formare? Consider participarea la aceste mijloace ca pe o parte importantă a angajamentului de iubire pe care l-am stabilit sau doresc să-l stabilesc cu Lucrarea? Merg la fiecare dintre ele cu „entuziasmul primei dăți”, chiar dacă se numără cu zecile anii pe care îi port în Opus Dei? Caut în acele zile să-mi reîmprospătez dăruirea, să mă întorc la rădăcinile

vocației mele, pentru a găsi acolo avântul și tinerețea de spirit care să-mi permită să-L urmez pe Cristos cu un entuziasm supranatural reînnoit?

Vă aminteam mai înainte, cu cuvintele Fondatorului nostru, că — pe lângă faptul că suntem oi — trebuie ca toți să ne simțim și păstori ai celorlalți. Și în aceasta, într-un mod cu totul special, Părintele nostru este și el un model pentru noi. Îndreptați-vă privirea spre chipul său atât de iubitor și învățați să vă cheltuiți pentru ceilalți, asemenea bunului păstor care „își dă viața pentru oile sale”⁴: fără să vă gândiți la drepturi, ci la îndatoriri asumate cu drag; căutând neîncetat ocazia de a-i sluji — cu adevărat, fără să se observe — pe frații voștri. Așa cum v-am amintit și cu alte ocazii, maturitatea pe care Lucrarea o așteaptă de la toți fiii săi se manifestă în dorința arzătoare de a ne dăruia viața unii pentru alții. Ne rugăm — în fiecare zi îi prezint Sfintei Treimi această rugăciune: nu mă lăsați de rușine! — pentru ca Domnul să ne păstreze sigur acest drum, pe care trebuie să continuăm să-l parcurgem în fiecare zi, pas cu pas. Îngăduie-mi să-ți vorbesc cu puțină franchețe: nu-mi spune că Îl iubești pe Dumnezeu, Biserica, Lucrarea, dacă nu ai grijă cu delicatețe de drumul tău și de mijloacele pentru a-l urma.

Meditați la acele învățături ale Părintelui nostru: „nu uita, fiul meu, că tu colaborezi la formarea fraților tăi și a atâtor suflete în orice moment: când lucrezi și când te odihnești; când ești văzut vesel sau îngrijorat; când, în mijlocul străzii, îți faci rugăciunea de fiu al lui Dumnezeu și pacea sufletului tău se revarsă în exterior; când se observă că ai plâns și zâmbești”⁵.

Iar când vă veți simți obosiți — pentru că toți suntem făcuți din carne și oase — aduceți-vă aminte de chipul Părintelui nostru, care de atâtea ori a întruchipat în propria sa viață imaginea evanghelică a Bunului Păstor, uitând cu desăvârșire de propria sa oboseală, pentru a ieși în căutarea unei oi care poate se rătăcise; pentru a lua în brațele sale puternice, cu duioșie, un mieluleț abia născut; pentru a se așeza în fruntea turmei și a o conduce spre pășunile vieții veșnice.

Nu vreau să închei fără să vă cer rugăciuni pentru fiii mei, Numerari și Asociați, care vor primi hirotonirea preoțească la Torreciudad, în ziua de 15 a acestei luni. Înconjurați-i cu căldura rugăciunii voastre și a amintirii voastre pline de afecțiune. Și nu încetați să vă uniți cu intențiile mele, în care fiecare dintre voi — fericirea voastră, sfințenia voastră personală — ocupă un loc privilegiat.

Cu toată dragostea, vă binecuvântează

al vostru Părinte

Álvaro

Roma, 1 august 1985

⁴ In 10,11.

⁵ Sfântul Josemaría, *A solas con Dios*, nr. 54 (AGP, Biblioteca, P.10).

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis et Operis Dei

Este interzisă orice divulgare publică, integrală sau parțială, fără autorizarea expresă a titularului drepturilor de autor

Pro manuscripto

www.opusdei.org